

Arrest

nr. 162 022 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 oktober 2015 beslist de gemachtigde een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 (VW) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54

van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing: Artikel 42quater §1 4° VW het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene huwde op 02.08.2010 met de Belgische onderdaan A. C. (RR xxxxxxxxx) en kwam op die basis met een visa D gezinshereniging naar ons land op 19.10.2010. Ze bekwam haar inschrijving in het Vreemdelingenregister (VR) op 25.10.2010 en haar F kaart op 16.12.2010 geldig tot 30.11.2015. Sedert 30.07.2013 is betrokkene uit de echt gescheiden, waardoor de gezinssituatie volledig veranderde. Gelet op deze geheel gewijzigde gezinssituatie en het feit dat betrokkene sedert 2010 in het bezit is van haar F- kaart valt zij onder de bepalingen van art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, en dit in het in Art 42 quater, §1,4° VW bepaalde geval.

Met het oog op een evenredige beslissing tot intrekking van het verblijf rekening houdende met alle mogelijke argumenten van humanitaire aard dient de minister of zijn gemachtigde rekening te houden met de duur van verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezin - en economische situatie, sociale / culturele integratie in België en de mate waarin redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er nog bestaande banden zijn met het land van herkomst, conform artikel 42 quater §1, voorlaatste alinea VW. Op datum van 12.12.2014 werd betrokkene in dit kader aangeschreven en gevraagd om alle documenten die nuttig kunnen zijn aan te brengen ten laatste 30 dagen na de betekening van het schrijven, de instructie werd 22.12.2014 betekend waarna de volgende documenten werden voorgelegd:

-Een samenstelling gezin dd 22.12.2014, waaruit blijkt dat ze inwoont bij het gezin van haar zus. Het getuigschrift van woonst dd 20.01.2015 bevestigt dit adres. Dit document bevestigt dat betrokkene niet meer langer gevestigd is bij de echtgenoot op basis van wie betrokkene haar verblijfsrecht ontleent. Verder biedt het document weinig waarde om haar integratie in België aan te tonen.

-Betrokkene heeft op 19.01.2015 een brief opgesteld met het verloop van haar verblijf in België. Dit kan niet gezien worden als een afdoend bewijs van integratie gelet dat het een verklaring op eer betreft die moeilijk aan haar waarachtigheid en feitelijkheid getoetst kan worden.

-Kopie huwelijksakte, echtscheidingsakte / betekening van de echtscheiding. Deze documenten tonen enkel aan hoe de echtscheidingsprocedure verlopen is, niet dat betrokkene geïntegreerd is in ons land.

-Attest dd 06.01.2015 dat betrokkene tewerkgesteld is bij de SAS Group sedert 21.10.2013 toont aan dat betrokkene werkt. Uit deze stukken blijkt dat betrokkene werkwilbig is en werkt. Het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is lovenswaardig maar vormt verder geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de leeftijd (31 jaar) van betrokkene zou verhinderen dat zij ook in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Trouwens, in art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, staat geen vermelding dat economisch actief zijn een uitzonderingsvoorwaarde betreft om het verblijfsrecht te behouden, het betreft een cumulatieve voorwaarde die gesteld wordt wanneer aan de uitzonderingsvoorwaarden voldaan werd. Bewijzen economisch actief te zijn op de arbeidsmarkt is in deze pertinent voor zover betrokkene ouder is van een EU- kind, indien de wettelijke samenwoning met zijn ex-partner langer dan 3 jaar zou hebben geduurd, etc.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De leeftijd (31j) staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. In vergelijking met haar leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene verbleef immers tot haar 26e levensjaar ongeveer in haar land van herkomst (Marokko) en verbleef tot op heden minder dan 5 jaar in België. Betrokkene legde geen documenten voor die de aanwezigheid/afwezigheid van bindingen met het land van herkomst dienen te bewijzen, waardoor eveneens het vermoeden versterkt wordt dat betrokkene aldaar nog voldoende bindingen heeft die een terugkeer en reïntegratie ter plaatse zullen vergemakkelijken. Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; nergens wordt betwist dat de relatie met de Belgische onderdaan spaak gelopen is en het einde van het gezinsleven werd bewezen aan de hand van de gegevens van het Rijksregister en andere

stukken van het administratief dossier. Bijgevolg is er geen gezinscel aanwezig waardoor een intrekking van het verblijfsrecht geen inbreuk doet op artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen kinderen heeft uit de relatie met de Belgische onderdaan. Betrokkene woont met haar zus en schoonfamilie op hetzelfde adres maar zal ongetwijfeld nog andere dichte familieleden hebben in haar land van herkomst. Qua culturele integratie blijkt werden geen uitzonderlijke aanwijzingen van culturele integratie in België aangebracht. Qua economische integratie werd aangetoond dat betrokkene werkwilgig is en heden actief is op de arbeidsmarkt. Het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is lovenswaardig maar vormt verder geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de leeftijd (31 jaar) van betrokkene zouden verhinderen dat zij ook in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Qua medische toestand werden geen documenten voorgelegd waardoor er kan worden aangenomen dat er geen elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan. Samengevat kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42 quater, §1,4° VW van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1° VW), betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4, 2-3° VW), en toont niet aan het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4,4° VW)

De F - kaart afgeleverd te Houthalen Helchteren geldig tot 30.11.2015 dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° VW: legaal verblijf in België is verstreken (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"(...) SCHENDING VAN ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET EN ARTT. 2 EN 3 DE WET BETREFFENDE DE UITDRUKKEUJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN (WET 29 JULI 1991) EN SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: ZORGVULDIGHEIDSP LICHT

Aangezien verwerende partij verzoekster haar verblijf geweigerd heeft om reden dat zij niet zou voldoen aan de voorwaarden, zoals gesteld in artikel 42 quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 (voorts: Vw.).

Aangezien verzoekster in het kader van voormelde bepaling diverse stukken heeft gevoegd, dewelke haar verankering in de Belgische samenleving, in de zin van art. 42 quater illustreren.

Verwerende partij meent te stellen dat het geheel van deze elementen niet aantonen dat het inhumain zou haar om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen.

Verwerende partij dient uiteraard met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel over te gaan.

Vermits verwerende partij op eigen initiatief zulke beslissing treft, mag er worden verwacht dat zij haar onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheid met de nodige ernst ter harte neemt.

Overigens voorziet artikel 42 quater vrw. niet in de verplichting voor verwerende partij om het verblijfsrecht te beëindigen in het geval van ontbreken van de gezamenlijke vestiging, doch enkel de mogelijkheid daartoe.¹

De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit niet afdoende gelet op de bijgebrachte pertinente stukken inzake haar integratie.

Allereerst wordt enerzijds door verwerende partij gesteld dat de 31-jarige leeftijd van verzoekster een terugkeer niet in de weg zou staan, anderzijds verzoekster minder dan vijf jaar in België zou verblijven, zodoende haar verankering niet van die aard zou zijn dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Verwerende partij maakt de verkeerde melding in haar motivering dat verzoekster minder dan vijf jaar in België zou vertoeven, dewelke in strijd is bij het feitelijke gedeelte van haar beslissing.

Immers, uit het feitelijk gedeelte van de beslissing van verwerende partij blijkt zeer duidelijk dat verzoekster sedert 19.10.2010 in België vertoeft, waarbij exact na vijf jaar verblijf op 19.10.2015, de

beslissing tot intrekking verblijfsrecht wordt ingetrokken, zodoende in hoofde van verzoekster wel sprake is van een verblijf van exact vijf jaar legaal verblijf.

Ten tweede, stelt verwerende partij dat verzoekster diende aan te tonen dat er geen bindingen meer zijn met het land van herkomst, dewelke impliceert dat bij gebreke aan enig onderzoek door verwerende partij, de bewijslast wordt omgekeerd in hare hoofde. Immers, het is de taak en de onderzoeksplicht van verwerende partij teneinde te bewijzen dat bindingen zouden zijn met het land van herkomst en niet aan dat verweerster zogenaamd in gebreke blijft om hieromtrent- op eigen initiatief- stukken bij te brengen.

In de instructie van 12.12.2014 (betekening : 22.12.2014) wordt enkel melding gemaakt dat verzoekster stukken diende bij te brengen inzake haar integratie (in al haar facetten) in het Belgisch Rijk en werd door verwerende partij nooit verzocht om stukken bij te brengen omtrent bindingen met Marokko (land van herkomst), zodoende dit tevens niet als argument kan weerhouden worden.

Ten derde motiveert verwerende partij dat er sedert de echtscheiding van verzoekster met de heer A. C., geen sprake van een gezinscel zou zijn, hetgeen inherent is aan een echtscheiding an sich, bovendien wordt er door verwerende partij enkel melding gemaakt dat verzoekster samenleeft met haar zus en schoonfamilie, bovendien nog andere familieleden zouden hebben in het land van herkomst.

Inzake kan melding worden gemaakt dat de ouders van verzoekster overleden zijn en voorts kan verwezen worden naar de argumentatie onder bovengenoemd onderdeel 'ten tweede' betreffende het bijbrengen van stukken zodoende verzoekster zou dienen aan te tonen geen familieleden meer zou hebben in het land van herkomst (Marokko).

Verzoekster wenst te benadrukken dat een terugkeer naar Marokko, een schending inhoudt van art. 8 EVRM. Verwerende partij maakt enkel melding dat verzoekster samen zou wonen met haar zus en schoonfamilie, doch maakt geen melding van dat er onderzoek werd gedaan of de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is, hetgeen duidelijk blijkt uit het administratief dossier, waarbij minstens kan verwezen worden naar het bijgebrachte attest samenstelling gezin (EHRM 12.07.2011, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Voorts kan er tevens verwezen worden dat gelet op het feit door verwerende partij op geen enkel ogenblik een fair - balance'- toets wordt gemaakt, waaruit zou blijken dat - gelet op de familiale toestand van verzoekster - verwerende partij zou overgegaan zijn tot een belangenafweging. Een loutere melding van de familiale situatie van verwerende partij in haar bestreden beslissing, is onvoldoende.

Uw Raad oordeelde immers dat verwerende partij uitdrukkelijk dient weer te geven in haar beslissing dat zij zulke belangenafweging heeft gemaakt in het licht van art. 8 EVRM. Verzoekster verwijst hiervoor een arrest van Uw Raad van 05.11.2015 (nr. 156153 in de zaak RvV 176 668/ 11.) (stuk 2)

Ten vierde stelt verwerende partij dat de bijgebrachte elementen dat verzoekster reeds jaren actief is op de Belgische arbeidsmarkt, enkel aan zou tonen dat onderhavig element een voorwaarde tot menswaardig bestaan zou zijn, hetgeen onjuist is. Immers, art. 42 quater, § 1 Vw. stelt duidelijk dat bewijzen dienen aangetoond te worden van economische integratie, dewelke pertinent worden aangetoond door verzoekster.

Een ononderbroken en voltijdse tewerkstelling toont behoudens de activiteit op een arbeidsmarkt, tevens aan dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een sociale en culturele integratie, aangezien een tewerkstelling bijdraagt tot de sociale kwaliteiten en dagelijkse toets van de culturele componenten, gelet op de contacten van verzoekster met haar collega's en haar dagdagelijkse interactie op de werkvloer. Een loutere vermelding van de economische voorwaarde of noodzaak, is ontoereikend, aangezien een tewerkstelling verder reikt dan economische integratie.

Ten vijfde, in het kader van culturele integratie, stelt verweerster dat : "qua culturele integratie blijkt werden geen uitzonderlijke aanwijzingen van culturele integratie in België hebben aangebracht". Uit deze zinsnede kan afgeleid worden dat er in hoofde van verzoekster effectief sprake is van culturele integratie, aangezien er sprake zijn van aanwijzingen, doch volgens verweerster niet van 'uitzonderlijke aanwijzingen'. Verzoekster brengt een schrijven bij, waarbij zij trachtte aan te tonen dat haar Nederlandse taalkundigheid is gevorderd en er in hare hoofde sprake is van een culturele integratie.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982-1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is; (...)"

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 42quater van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd waarom het verblijfsrecht van de verzoekende partij ondanks de door haar aangebrachte elementen toch beëindigd wordt.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.1.4. Artikel 42quater van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.1.5. De verzoekende partij betoogt dat “uit het feitelijk gedeelte van de beslissing van verwerende partij blijkt zeer duidelijk dat verzoekster sedert 19.10.2010 in België vertoeft, waarbij exact na vijf jaar verblijf op 19.10.2015, de beslissing tot intrekking verblijfsrecht wordt ingetrokken, zodoende in hoofde van verzoekster wel sprake is van een verblijf van exact vijf jaar legaal verblijf”. De Raad stelt evenwel vast dat dit onderdeel feitelijke grondslag mist, aangezien de bestreden beslissing werd genomen op 12 oktober 2015, en niet op 19 oktober 2015, zoals de verzoekende partij stelt. De verzoekende partij was dus op het moment van de bestreden beslissing nog geen vijf jaar legaal in het Rijk.

2.1.6. In het administratief dossier bevindt zich voorts een schrijven van de gemachtigde betekend op 22 december 2014 met betrekking tot het socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet. Dit document bevat onder meer de volgende vermeldingen: “In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong' (eigen onderlijning), staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats. U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven.”.

Uit voornoemd document blijkt aldus dat verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd alle stukken die dienstig kunnen zijn, waaronder de mate waarin zij nog bindingen heeft met het land van herkomst, over te maken aan de verwerende partij. Verzoekende partij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten dat zij tekortgeschoten is in haar onderzoeksplicht nu duidelijk blijkt dat verzoekende partij op de hoogte werd gesteld van het socio-economisch onderzoek en de inhoud hiervan en zij in de gelegenheid was alle door haar dienstig geachte stukken over te maken.

2.1.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij met haar betoog niet aantoonbaar dat er nog een gezinscel zou zijn met haar ex-echtgenoot, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat: “Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die

een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; nergens wordt betwist dat de relatie met de Belgische onderdaan spaak gelopen is en het einde van het gezinsleven werd bewezen aan de hand van de gegevens van het Rijksregister en andere stukken van het administratief dossier. Bijgevolg is er geen gezinscel aanwezig waardoor een intrekking van het verblijfsrecht geen inbreuk doet op artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen kinderen heeft uit de relatie met de Belgische onderdaan.”

Verzoekende partij meent dat zij wel degelijk een gezin vormt met haar zus en is het aldus oneens met de motivering dat: *“Betrokkene woont met haar zus en schoonfamilie op hetzelfde adres maar zal ongetwijfeld nog andere dichte familieleden hebben in haar land van herkomst.”* In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat haar gezinsleven zich volledig in België situeert, merkt de Raad op dat de term *‘familie- en gezinsleven’* zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar zus en schoonfamilie, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Britannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij inwoont bij haar zus en schoonfamilie. Met een loutere verwijzing naar de samenwoonst en het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. De kritiek van de verzoekende partij met betrekking tot de ‘fair balance’-toets is dan ook irrelevant.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoekende partij pas op 2 december 2015, dus na de bestreden beslissing twee overlijdensattesten van haar ouders heeft bijgebracht. Aangezien deze stukken dateren van na de bestreden beslissing kon de verwerende partij er aldus geen rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de ouders van de verzoekende partij overleden zijn, niet *ipso facto* inhoudt dat zij geen andere familieleden meer in het land van herkomst zou hebben, zodat dit hoegenaamd het motief dat: *“zal ongetwijfeld nog andere dichte familieleden hebben in haar land van herkomst.”* niet onderuit haalt. Voor het overige herhaalt de Raad dat verzoekende partij wel degelijk in kennis werd gesteld dat de mate van bindingen met haar land van herkomst zou worden nagegaan en zij met betrekking daarop elementen kon aanbrengen voor het treffen van de bestreden beslissing.

2.1.8. Verzoekende partij is het voorts oneens met de beoordeling inzake haar tewerkstelling. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing aangaande de tewerkstelling zich niet beperkt tot de vaststelling dat tewerkstelling een voorwaarde is om een menswaardig bestaan te leiden, maar verder gaat en stelt dat: *“Qua economische integratie werd aangetoond dat betrokkene werkwilbig is en heden actief is op de arbeidsmarkt. Het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is lovenswaardig maar vormt verder geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de leeftijd (31 jaar) van betrokkene zou verhinderen dat zij ook in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.”* Verder wordt er ook op gewezen dat er geen medische contra-indicaties zijn voor terugkeer. De verwerende partij heeft het element van tewerkstelling dus wel degelijk weerhouden als aanwijzing voor integratie, in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt, maar besliste dat dit niet afdoende is om het verblijfsrecht te behouden gelet ondermeer op de jonge leeftijd van de verzoekende partij en het feit dat zij ook in het land van herkomst kan tewerkgesteld worden. Door opnieuw te verwijzen naar haar tewerkstelling zonder dat dit een element is dat betwist werd door de verwerende partij toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij bepaalde gegevens veronachtzaamd zou hebben of tot verkeerde of kennelijke onredelijke vaststellingen zou gekomen zijn. De Raad benadrukt hierbij dat de algemene regel van artikel 42quater van de vreemdelingenwet voorziet dat het verblijf wordt beëindigd wanneer de

betrokkene zich bevindt in het geval voorzien bij artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Enkel in de mate dat de bindingen in België dermate zijn dat zij zich verzetten tegen beëindiging van het verblijf, kan het verblijf verlengd worden. Uit de passages waarin wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van een bijzondere integratie in België, kan niet worden afgeleid dat deze uitzondering op de algemene regel al te restrictief werd geïnterpreteerd op een wijze die niet verenigbaar is met de wet. De gemachtigde wijst er immers op dat verzoekende partij nog jong en gezond is zodat deze elementen niet verhinderen tewerkgesteld te worden in het land van herkomst zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij oordeelt dat de economische integratie van verzoekende partij niet in die mate is dat dit de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Door erop te wijzen dat zij door haar tewerkstelling ook sociaal en cultureel geïntegreerd raakt, doet verzoekende partij geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Verzoekende partij verduidelijkt bovendien niet hoe het feit dat zij tewerkgesteld is bijdraagt tot haar culturele integratie. Uit het loutere feit dat zij contact heeft met haar collega's blijkt immers niet noodzakelijkerwijze dat zij cultureel geïntegreerd is, zodat het motief dat: *“Qua culturele integratie blijkt werden geen uitzonderlijke aanwijzingen van culturele integratie in België aangebracht”*, niet weerlegd wordt. Waar verzoekende partij nog wijst op een schrijven van haar waarin zij haar culturele integratie heeft geduid, merkt de Raad op dat de gemachtigde aangaande het schrijven van 19 januari 2015 als volgt oordeelde: *“Betrokkene op 19.01.2015 een brief (heeft) opgesteld met het verloop van haar verblijf in België. Dit kan niet gezien worden als een afdoend bewijs van integratie gelet dat het een verklaring op eer betreft die moeilijk aan haar waarachtigheid en feitelijkheid getoetst kan worden”*. Voor zover de verzoekende partij opnieuw verwijst naar dit schrijven maakt de verzoekende partij, in het licht van de bespreking hoger, niet aannemelijk dat de verwerende PARTIJ kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat de culturele integratie van verzoekende partij een terugkeer naar het herkomstland en aldus de beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staat. Indien verzoekende partij het zou hebben over haar schrijven van 2 december 2015 dient de Raad vast te stellen dat dit pas na het treffen van de bestreden beslissing werd overgemaakt aan het bestuur en het bestuur hier aldus geen rekening mee kon houden zodat verzoekende partij er niet dienstig naar kan verwijzen. Waar zij verwijst naar haar sociale contacten met haar collega's doet zij evenmin afbreuk aan de vaststellingen omtrent haar integratie en meer specifiek omtrent het feit dat de sociale integratie niet van die aard is dat een terugkeer naar het herkomstland schadelijk zou zijn, dit mede gelet op de vaststellingen dat verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht, zij jong en gezond is alsook kan werken en dat niet blijkt dat er geen voldoende bindingen meer zouden zijn met het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besliste dat *“leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt”*.

2.1.9. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“(…) SCHENDING VAN HET EVENREDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd.

T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel²

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel rekening houdende met alle naar voren gebrachte elementen, dewelke in hoofde van verzoekster zonder meer een economische, sociale en culturele integratie in het Rijk aantonen.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd. (...)

2.2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Immers beperkt de verzoekende partij zich tot de stelling dat *“de beslissing van de verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel rekening houdende met alle naar voren gebrachte elementen, dewelke in hoofde van verzoekster zonder meer een economische, sociale en culturele integratie in het Rijk aantonen”*. De Raad kan *in casu* volstaan met de verwijzing naar de bespreking van het eerste middel waaruit gebleken is dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER